

Der var for øvrigt ogsaa et andet ganske karakteristisk Træk ved Afstemningen her i Gaar. Det var det, at, saa vidt jeg ved, alle Repræsentanter for Randers Amt stemte imod. Der er gjort opmærksom herpaa og med Rette, fordi det netop var der, at nogle af de Overfald fandt Sted, som vare Aarsagen til denne falske Panik, der for et Aars Tid siden gik i Folk og gav Anledning til denne ganske meningsløse Adresse med 180,000 Underskrifter, og til denne ganske falske Følelsesopinion, der for et Øjeblik fremkaldtes, men som ingenlunde vil vise sig i Stand til at bære Pryglestraffen igennem, naar Folk faa Tid til at tænke over Sagen, og der bliver gjort tilstrækkeligt Oplysningsarbejde ude omkring i Landet. Hvis et saadant Foredrag som det, det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) holdt her forleden — altsaa et Foredrag, der netop holdtes fra en Side, hvor man ikke paa nogen Maade kan mistænke vedkommende Taler for, at han skulde ville drive politisk Opposition mod dette Ministerium eller dette Ministeriums Justitsminister, det kan man aldeles ikke mistænke ham for, en Mand, der altid har staaet paa den moderate Side —, jeg siger, hvis dette Foredrag blev spredt ud over Landet i 100,000 Eksemplarer, er jeg vis paa, at det vilde gøre en overordentlig Virkning og bidrage til, at den Stemning ude omkring i visse Landbokredse, som adskillige ærede Medlemmer tænke paa og maaske ogsaa have skænket en lønlig Tanke, da de her stemte for Prygl, at denne Stemning, som er uholdbar og ganske døgnagtig, vilde svinde bort som Dug for Solen, efterhaanden som der kom virkelig Oplysning om denne Sag ude omkring i Landkredsene. Sørgeligt vilde det jo ogsaa være, sørgeligt for vor Bondestand, om det skulde være anderledes.

Jeg skal ikke her opfriske, men blot lige minde om den karakteristiske Historie, som jeg tror, det var min ærede Kollega for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) forleden Dag drog frem — nu er den kommen frem i Bladene — dette overordentlig karakteristiske Brev, som Johan Skjoldborg skrev til Bransager, hvori han sagde, at i Fremtiden skulde han vel i Udlandet vogte sig for at prale af danske Bønders høje kulturelle Tilstand. Det er saa karakteristisk. Og hvor vilde det være sørgeligt, om Afstemningen i Gaar skulde blive den definitive, og om den virkelig skulde være Udtryk for Bondestandens Opfattelse af denne Sag, thi saa vilde det, set fra et kulturelt

Standpunkt, set saaledes, som de allerfleste Mennesker i vor Tid, der have en Følelse med Kulturen i Øjeblikket, vilde se det, se saaledes ud, som om Bjørnstjerne Bjørnson virkelig havde Ret, naar han siger, at naar Bonden vaagner, vaagner han til Reaktion. Saaledes skulde det nødvendig være. Derfor betragter jeg ikke den Afstemning i Gaar som den endelige. Jeg tror, at der endnu er en Mulighed for at faa denne Sag ind i et godt Spor og komme bort fra Legemsstraffen. — Maa jeg, da jeg taler om Skjoldborgs Brev, nævne en anden karakteristisk lille Ting, som nogle ærede Medlemmer maaske nok have lagt Mærke til, men dog maaske ikke alle, og som jeg tror bør fæstnes lidt grundigere, end den blev i et Blad, som for et Par Dage siden drog det frem. Det er dette, at for kort Tid siden blev der dannet et fransk, akademisk Selskab med den bekendte fhv. Konseilspræsident Waldeck-Rousseau som Formand, et Selskab, der netop gik ud paa at knytte kulturel Forbindelse, aandelig Forbindelse med Skandinavien. Paa dette Selskabs stiftende Møder tænkte man kun paa Norge og Sverige, man tænkte ikke paa Danmark, tog ikke Danmark med. Der var to Danske til Stede. Den ene var et gammelt fhv. Medlem af dette Ting, Professor Frederiksen, den anden var en ung Videnskabsmand, Emil Fog, og de sagde: Hvorfor tænker man kun paa Norge og Sverige, Danmark hører dog ogsaa med til Skandinavien? Saa stod Sekretæren for denne Forening, Capet hed han, op og sagde: Med Danmark kunne vi ikke knytte Forbindelse, en nærmere aandelig Forbindelse med Danmark kan sikkert ikke bringe vor Kultur frem, thi jeg har nyelig læst, at man i Danmark er i Færd med at genindføre Legemsstraf. Der er sikkert Alvor i denne Sag. Saaledes vil vort Land blive bedømt i Europa, hvis man fører denne Sag igennem, det er der ikke Tvivl om.

Naar man henviser til, at England er et højt kultiveret Land, og at Legemsstraf dog bestaar der, gælder denne Henvisning ikke. For det første har det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og flere andre vist, hvorledes det forholder sig. For det andet er det ved selve Justitsministerens Oplysninger blevet konstateret, at det kun er i et ganske forsvindende Antal Tilfælde, at Legemsstraf bruges i England for Tiden; det vilde, som det er sagt, svare til $1\frac{1}{3}$ Tilfælde her i Danmark om Aaret, altsaa